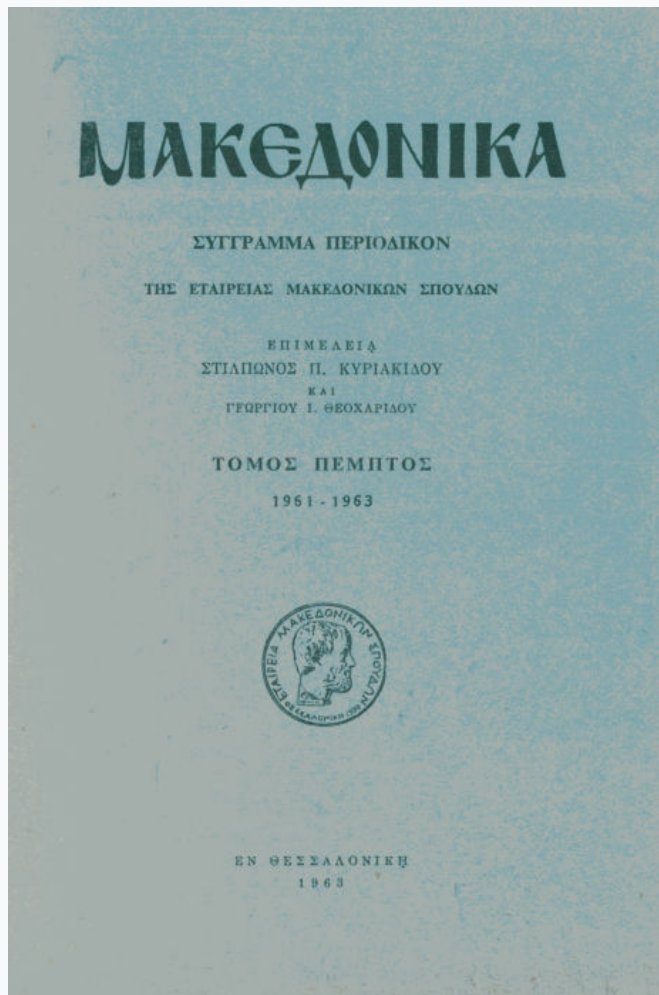

Μακεδονικά

Τόμ. 5, Αρ. 1 (1963)

Κ. Δ. Μέρτζιου, Συμπλήρωμα εις τα "Μνημεία Μακεδονικής Ιστορίας". Ανάτυπον από τον τόμον "Εις μνήμην Κ. Ι. Αμάντου"

Στίλπων Π. Κυριακίδης

doi: [10.12681/makedonika.841](https://doi.org/10.12681/makedonika.841)

Copyright © 2015, Στίλπων Π. Κυριακίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κυριακίδης Σ. Π. (1963). Κ. Δ. Μέρτζιου, Συμπλήρωμα εις τα "Μνημεία Μακεδονικής Ιστορίας". Ανάτυπον από τον τόμον "Εις μνήμην Κ. Ι. Αμάντου". *Μακεδονικά*, 5(1), 559–560. <https://doi.org/10.12681/makedonika.841>

(ὁ ἄνδρῶν) μετὰ τοῦ προθαλάμου ἔλαβον θέσιν παρ᾿άλλον πρὸς τὸ περιστύλιον, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι εἰς τὸ Ἀνάκτορον τῆς Βεργίνας ὁ προθάλαμος ἔχει ἑκατέρωθεν δύο οἴκους καὶ ὄχι ἓνα, ὅπως εἰς τὴν Ὀλυνθον. Ἐν σ. 27, προκειμένου περὶ διακοσμῆσεως τῶν τοίχων διὰ τοιχογραφιῶν, προστίθεται «ὅπως καὶ ἡ παράδοσις ἀναφέρει, ἀλλὰ καὶ τὰ εὐρήματα τὸ ἐπιβεβαιώνουν (τάφος Λευκαδιῶν)». Δὲν γνωρίζω νὰ ὑπάρχῃ καμμία παράδοσις περὶ τοῦ ἀνακτόρου καὶ τῆς διακοσμῆσεώς του διὰ τοιχογραφιῶν, ἐκτὸς ἐὰν οἱ συγγραφεῖς ἔννοοῦν τὰς πληροφορίας περὶ διακοσμῆσεως τῶν τοίχων οἰκιῶν ἐν γένει. Ἐν σ. 21 γράφεται εὐαισθησίᾳ προφανῶς ἀντὶ καλαισθησίᾳ, ἡ δὲ ἀνθρωπομορφικὴ φράσις «τὰ μοτίβα συμπεριφέρονται» δὲν νομίζω ὅτι εἶναι ἐπιτυχής. Δὲν ἔννοῶ τί σημαίνει ἡ ἐν σ. 22 ἀναφερομένη βιολογικὴ ὑπόστασις, ὅπως καὶ τὰ κατωτέρω λιγύστομα καὶ διακριτικά. Ὁξύμωρον εἶναι τὸ ἐν σ. 23 καὶ 24 γραφόμενον ἑλαφρὰ ὑπερψωμένον ἀντὶ ἀπλῶς ἑλαφρὰ ὑψωμένο. Τὸ ἑλαφρὰ ἀντιφάσκει πρὸς τὸ ὑπέρ. Ἀκαλαίσθητον καὶ διὰ τὴν δημοτικὴν ἀκόμη εἶναι τὸ ἐπανειλημμένως γραφόμενον νὰ προστέσομε ἀντὶ νὰ προσθέσομε καὶ τὸ ἐν σ. προσεχτικὸς ἀντὶ προσεκτικὸς, ἡ δὲ γραφὴ ἐπιτόπου δὲν νομίζω ὅτι εἶναι κομποτέρα τῆς συνήθους γραφῆς ἐπιτόπου. Ἐν τῷ συνόλῳ ἡ γλῶσσα τῆς πραγματείας, μολονότι δημοτικὴ, δὲν ἤμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ὑποδειγματικὴ.

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Κ. Δ. Μέρτζιου, Συμπλήρωμα εἰς τὰ «Μνημεῖα Μακεδονικῆς Ἱστορίας». Ἀνάτυπον ἀπὸ τὸν τόμον «Εἰς μνήμην Κ. Ι. Ἀμάντου». Ἀθῆναι 1960. 8ον σ. 54 - 70.

Ὁ συγγραφεὺς, διαμένων ἐν Βενετίᾳ, εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὰς ἐρεῦνας του εἰς τὰ Βενετικὰ ἀρχεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ ἐδημοσίευσε πολὺτιμον ὕλικόν, ἀφορῶν εἰς τὴν τουρκοκρατουμένην Ἑλλάδα. Ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν ἐδημοσίευσε πρὸ τινων ἐτῶν ὀγκῶδες ἔργον τοῦ συγγραφέως ὑπὸ τὸν τίτλον «Μνημεῖα Μακεδονικῆς Ἱστορίας», πολὺτιμον διὰ τὴν ἐσωτερικὴν κυρίως ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Θεσσαλονίκης, ἥτις ἦτο ἔδρα διαφόρων προξένων, ἐν οἷς καὶ τῆς Βενετίας. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρξε καὶ ὁ Κεφαλλὴν ἱατρὸς Δημήτριος Χοῦδᾶς, τοῦ ὁποίου ἡ προξενικὴ ἀλληλογραφία διὰ τὰ ἔτη 1758 - 1760 ἔμεινεν ἀνεκμετάλλευτος, διότι κατὰ τὴν πρώτῃν ἔρευναν δὲν εἶχεν εὐρεθῇ. Εὐτυχῶς νέα ἔρευνα τοῦ συγγραφέως ἔφερεν εἰς φῶς καὶ αὐτὴν καὶ ἐκ ταύτης, ἀποτελουμένης ἐξ 142 ἐν 3λφ ἐπιστολῶν, προέρχεται ἡ παροῦσα σταχυολογία.

Ἡ ἀλληλογραφία εἶναι λίαν ἐνδιαφέρουσα, διότι παρέχει πολυαρίθμους καὶ ποικίλας πληροφορίας περὶ τῆς διοικησεως ἡ μᾶλλον τῆς κακο-

διοικήσεως τῶν Τούρκων, περὶ τῶν ἐκτεταμένων ἐπιδρομῶν τῶν Ἀλβανῶν, περὶ τῶν ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης ἐξαγωγῶν γεωργικῶν κυρίως προϊόντων, περὶ σεισμῶν, φοβερᾶς πανώλους, ἡ ὁποία ἀπεδεκάτισε τὸν πληθυσμὸν καὶ μάλιστα τὸν ἐβραϊκὸν καὶ ἡ ὁποία ἠνάγκασε καὶ τὸν Χοϊδᾶν νὰ παραιτηθῇ τῆς θέσεώς του καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς Θεσσαλονίκης. Χάριτες ὀφείλονται εἰς τὸν ἀκούραστον ἱστοριοδύφη, ὁ ὁποῖος κατέστησε γνωστὰ τὰ τόσον ἐνδιαφέροντα ἱστορικά στοιχεῖα.

ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ἰωάν. Π. Μαμαλάκη, Νέα στοιχεῖα, σχετικὰ μὲ τὴν ἐπανάστασιν τῆς Χαλκιδικῆς τὸ 1821. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ δεκάτου τετάρτου τόμου (1960) τοῦ Δελτίου τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις. Τυπογραφεῖον Μυρτίδου, 1960. 8ον σ. 406 - 549.

Ὁ συγγραφεύς, ἀσχολούμενος ἀπὸ ἐτῶν μὲ τὴν νεοελληνικὴν ἱστορίαν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 εἰς τὴν Χαλκιδικὴν καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, παρετήρησεν ὅτι οἱ πραγματευθέντες περὶ αὐτῆς, καὶ κυρίως ὁ Φιλῆμων, ὁ Σμυρνάκης καὶ ὁ Βασδραβέλλης, περιέπεσαν εἰς πολλὰς ἀντιφάσεις καὶ ἀνακριβεῖας καὶ ὥς πρὸς τοὺς τόπους καὶ ὥς πρὸς τοὺς χρόνους καὶ ὥς πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀγωνιστῶν, ἀλλὰ καὶ ὥς πρὸς τὰ γεγονότα. Πολλὰ μάλιστα εἶπον ἀμάργυρα. Τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν ταῦτα ἐλέγχει λεπτομερῶς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πραγματείας του, ὁ δὲ ἔλεγχος αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ὅθεν δικαίως παρατηρεῖ ὅτι μόνον, ὅταν δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὰς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἀνωτέρω ἱστορικῶν γενωμένας ἀπορίας καὶ ἐρωτήματα, θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἀποκτήσωμεν σαφεῖς εἰκόνα τῶν συμβάντων τότε ἐν Χαλκιδικῇ καὶ νὰ ἐκφέρωμεν δικαίαν καὶ ἀναμφισβήτητον κρίσιν δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα.

Διὰ τὴν ἐπιτευχθῆ ὅμως τοῦτο, χρειάζεται ἡ προσθήκη νέων ἱστορικῶν στοιχείων ἐκ τῶν ἀποκειμένων εἰς τὰ ἀρχεῖα, καὶ τὰ ἀθηναϊκά, ἀλλ' ἰδίᾳ τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Καὶ τὴν ἔρευναν τῶν ἀρχείων τούτων ἐπεχείρησεν ὁ συγγραφεύς, καθ' ὃν χρόνον ὑπῆρτε εἰς τὴν Ἀθωνιάδα Σχολήν, τὸ δὲ προῖόν ταύτης, 107 ἐν ὅλῳ ἔγγραφα, δημοσιεύει εἰς τὴν παροῦσαν πραγματείαν.

Ἐκ τῶν ἐγγράφων τούτων τὰ πρῶτα πέντε ἀνήκουν εἰς τοὺς πρὸ τοῦ 1821 χρόνους, τὰ δὲ ὑπόλοιπα φθάνουν μέχρι τοῦ 1824. Τὰ ἔγγραφα εἶναι πολὺ σπουδαῖα διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν Χαλκιδικὴν, τοῦ ὁποίου φέρουν εἰς φῶς διαφόρους λεπτομερείας. Δυστυχῶς ὁ ἐκδότης, ὁ ὁποῖος ἐσημείωσε τὰς ὑπαρχούσας εἰς τοὺς γράψαντας περὶ τοῦ ἀνωτέρω ἀγῶνος ἐλλείψεις, ἐπεχείρησε δὲ καὶ τὴν κοπιώδη τῶν ἀρχείων ἔρευναν, ἀκριβῶς διὰ νὰ συμπληρωθοῦν αἱ ἐλλείψεις, ἐσταμάτησεν εἰς τὴν δημοσίευσιν, μὴ θελήσας νὰ διορθώσῃ τὰ κακῶς ἱστορηθέντα. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ